

Apollo + 50: Optimisme over den “oprøvede mission” der kan ændre verden

Den 22. juli (EIRNS) – Efter at have deltaget i og udbredt den verdensomspændende bølge af “festligheder” for månelandingens 50-årsdag, opsendte Indien i dag et rumfartøj og et køretøj, der sigter mod Månens aldrig udforskede Sydpol. Dette kom en dag efter, at Rusland sendte tre internationale astronauter til Den Internationale Rumstation, og mens Kinas Chang’e-4 kørte rundt på Månens fjerne side. Amerikanske og europæiske rumfartsagenturer har fastlagt kredsløbet, som en ny international rumstation skal have omkring Månen som forberedelse til landsætningen af astronauter på dens overflade i 2024. Titusinder af amerikanere, hvoraf de fleste ikke levede dengang, sad tæt i Washingtons National Mall for at se rejsen fra 1969 genskabt og skildringen af den kommende rumrejse.

Jubilæet for 20. juli 1969 måtte komme. Men til vores store held er det kommet nu, hvor tiden med politisk forsømmelse af det menneskelige behov for rumfart er afsluttet, på grund af dynamikken i de nye kinesiske og indiske programmer samt præsident Donald Trumps inspirerende bekræftelse af Amerikas mission om at være ledende i rummet. Andre ledere, herunder den spanske videnskabsminister Pedro Duque, reagerer ligeså. Det er det store øjeblik, som Lyndon LaRouche tilstræbte i årtier, efter at lederne havde forladt rummet, som i hans smukke “The Woman on Mars”-film fra 1988. Som Schiller Instituttets præsident Helga Zepp-LaRouche fortalte sine europæiske kolleger i dag, er forudsætningen for at løse ethvert problem et optimistisk syn på menneskeheden, og hvad er mere optimistisk end visionen om, at mennesker forlader Jorden for at udforske – og en dag at leve i – verdener hinsides.

Lynprogrammer, der nu er iværksat for at beherske fusionsenergi, plasmateknologier, rumrejser over store afstande og undersøgelser af universet – disse kan starte en ny revolution inden for menneskelig produktivitet, teknologi og industri, og udryddelse af fattigdom. Den revolutionerende “videnskabelige drivkraft” blev på glimrende vis fremmanet i præsident John F. Kennedys tale den 12. september 1962 på Rice Universitetet, hvor han bekendtgjorde Apollo-Månelandingsmissionen, der igen blev hørt af den enorme folkemængde på Washington Mall den 20. juli:

“Men hvis jeg skulle fortælle Jer, mine medborgere, at vi vil sende en kæpestor raket til Månen, 240.000 kilometer væk fra kontrolstationen i Houston, der er

mere end 300 meter høj, denne fodboldbanes længde, lavet af nye metallegeringer, hvoraf nogle endnu ikke er opfundet; i stand til at modstå varme og belastninger mange gange større end nogensinde før oplevet, udstyret med en præcision der er bedre end det fineste ur, som bærer alt det udstyr, der er nødvendigt til fremdrivning, styring, kontrol, kommunikation, mad og overlevelse, på en uforsøgt mission, til et ukendt himmellegeme, og derefter returnere sikkert til Jorden ved at vende tilbage til atmosfæren med hastigheder på over 40.000 km i timen, hvilket forårsager varme som omkring halvdelen af solens temperatur – næsten lige så varmt som det er her i dag – at gøre alt dette, og gøre det rigtigt, og gøre det først, før dette årti er omme – så må vi være dristige.”

Lad ingen hævde, at “redde planeten fra menneskelig aktivitet” er en dristig mission – at insistere på at vende tilbage til teknologier, der allerede i årtier har været kendt som dyre tilbageslag til menneskets fortid. Sådanne “missioner” er drevet af den pessimisme, endda fortvivlelse, som de skaber. De ægte “videnskabsorienterede missioner” er dem, der vender tilbage og udvikler Månen og tager til Mars og videre ud, ved hjælp af den fusionskraft, der oplyser Solen og stjernerne.